

Şiir
İbrahim ZARİFOĞLU

İSTANBULLU AKŞAM..

Gittikçe siyahlaşan kanatlarımı topluyorum
Yine akşam oluyor kıyı taşları üzerine düşen dalgalarda
Yavaşça kapanıyor ufkun ısıltılı gözleri
Karanlıktan korkan bir çocuk gibi üşüyor Marmara.

Usul usul adımlarla yürüyorum
Cami gölgesinde bekleyen semtime
Bakıyorum en nadide dizelerle
Ulu bir sultan gibi rengini gökyüzüne teslim etmiş denize.

Bir yanımda sevinç bir yanımda tarifsiz keder
Nedendir hüznün yüklü kaldırımlar
Etrafı kuşatmış solgun ısıltıları fenerler
Ardımca bıraktığım yorgun ayak izleri
Munis bir çocuk gibi takip ediyor gölgemi.

Önce sessiz bir pınar oluyorum
sonra fırtınalı bir nehir
Yüreğime saplanan ıslak bir kum tanesi gibi.
Tarifsiz bir bilmece yakalıyor benliğimi

Melankoli bakışlı şehrin tarifsiz duygularını yaşıyorum
dizelerin gönlümü yakışından anlıyorum
Ak göğüslü martıların esrarlı gülüşünden
Köşede bekleyen ihtiyarın titreyen ellerinden
Oynaşan balıkçı teknelerinden
yollara gürültüler döken taksilerden
Sahilin yosun kokulu nefeslenişinden
Çocukların çılgın sevinçlerinden..

Yürüyorum
Zamanın ortasında bir takvim yaprağıyım
Aylardan temmuz
Günü hatırlamıyorum
İçimde gittikçe kıvrılan soru yumağı ömür
Bir tanış şarkı çarparken yüreğime
gülüyorum çocuklaşan garip ahvalime..

Biliyorum içimi dinliyor ötede birisi
Belli ki ruhumda söz fırtınası henüz olgunlaşmamış
Zamanı oyuncağında saklayan çocuk
Söyler misin okunan ezan hangi caminin
Hangi şiirin sesi imgeler.

Ufka açılıyorum tutarak hayalin kollarından
Her yanım buram buram şiir
Her yanım körebe.

Masal bir renge dönüyor kanatlarım
İçimde halka halka İstanbul
Köşe çeşmede sulanan Sultan Selimli atlar
Ya rüyada ya cennet bahçesindeyim
Ya sırrını saklamış Camii köşesinde..
Sırtımda Yemyeşil nurdan bir hırka
Yanıbaşımda gül kokulu Hırka i Şerif'im..